

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/839/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214841
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5712214841.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 7C/267/2012-102 zo dňa 04. septembra 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 7C/267/2012-102 zo dňa 04. 09. 2014 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalovanej (ďalej „žalovanému“ - poznámka odvolacieho súdu) proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Konštatoval, že žalobou sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplata náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a sumy 330 eur z titulu nemajetkovej ujmy.

Zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/2809/2010 (EX 4756/2010) súd zistil, že žalobca v procesnej pozícii oprávneného dňa 11. 05. 2010 spísal pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým v Exekútorskom úrade v G., ul. L. XX zápisnicu - návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému Antonovi Pastuchovi SDS, J. Paukoviča 3980/4, Martin, IČO: 33 770 760 na vymoženie pohľadávky priznanej exekučným titulom, a to rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 23. 03. 2010 sp. zn. SR 00935/10 zriadeného zriaďovateľom Slovenskou rozhodcovskou, a.s., Bratislava, Karloveské rameno 8, IČO: 35 922 761. Až 11. 06. 2010 súdny exekútor podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa tohto návrhu, pričom súdny exekútor pripojil k žiadosti návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul - teda rozhodcovský rozsudok, plnomocenstvo právneho zástupcu, kolok na zaplata súdneho poplatku a výpis z obchodného registra oprávneného. Dňa 30. 09. 2010 Okresný súd Martin vydal poverenie pre súdneho exekútora.

Nárok žalobcu na náhradu škody súd posudzoval podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“) v znení účinnom ku dňu vzniku škody, teda v znení účinnom pred 01. 01. 2013. Vykonaným dokazovaním súd dospel k presvedčeniu, že exekučný - Okresný súd Martin sa v danej exekučnej veci prietahov v konaní nedopustil napriek tomu, že vydal poverenie na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, ktorú na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie stanovovalo vtedy platné ust. § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ platného od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011. Súd uviedol, že Exekučný poriadok rozhodcovský rozsudok za exekučný titul

podľa § 41 ods. 2 písm. d/ označuje iba od 01. 06. 2011, napriek tomu treba rozhodcovský rozsudok za exekučný titul považovať podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku aj pred účinnosťou novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č. 102/2011 Z. z. z dôvodu, že vloženie slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods. 2 písm. d/ sa podľa dôvodovej správy k tejto novele odstraňuje len rozporný výklad § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Exekučný poriadok ustanovuje v § 44 ods. 2 procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach vyslovil názor, že táto lehota neplatí v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a že uvedené platilo aj pred 01. 06. 2010 (do účinnosti zákona č. 144/2010 Z. z., ktorým sa menil Exekučný poriadok - napríklad II.ÚS 245/2013-17, II.ÚS 112/2013-17). Spravujúc sa vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami a úvahami a vzhľadom na zistený skutkový stav veci súd dospel k presvedčeniu, že žaloba žalobcu nie je dôvodná ani len čiastočne. Predovšetkým žiadosť exekútora o udelenie poverenia došla na súd v čase účinnosti ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011, teda v čase, keď súd nebol viazaný 15-dňovou lehotou od doručenia žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. V konaní súdu nie je tak možné vidieť žiadny prieťah. Teda v takomto konaní exekučného súdu nie je možné vidieť nesprávny úradný postup v príčinnej súvislosti, s ktorým mohla žalobcovi vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma. Takýmto spôsobom nebola preukázaná základná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu za konanie orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, teda nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, ktorým bol v tomto prípade Okresný súd Martin. Navyše žalobca nepreukázal ďalšiu podmienku pre existenciu takejto zodpovednosti, ktorou je vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pretože neprodukoval žiadny dôkaz, ktorým by svoje tvrdenia o žalobe ohľadne tohto protiprávneho následku preukázal.

Pokiaľ žalobca žiadal vo svojom poslednom podaní pred rozhodnutím súdu o vykonanie dôkazu znaleckým posudkom, ktorým by vyčíslil výšku vzniknutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, k tomu súd konštatoval, že takýto dôkazný návrh už nepripustil a návrh na doplnenie dokazovania týmto spôsobom zamietol na pojednávaní dňa 04. 09. 2014. Súd tak postupoval z toho dôvodu, že jednak žalobca neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti preukazujúce tieto jeho tvrdenia, z ktorých by súd mal možnosť zistiť, komu bol znalecký posudok zadaný, v akom časovom horizonte bude súdu predložený, a teda či vyčkávaním na takýto znalecký posudok by neboli spôsobené ďalšie zbytočné prieťahy v konaní, ktoré žalobca opakovane súdom vyčíta. Navyše vzhľadom na dôkaznú situáciu takýto dôkaz bol pre právne posúdenie nároku žalobcu irelevantný.

Z týchto dôvodov súd žalobcu celom rozsahu tak, pokiaľ ide o nárok na náhradu vecnej škody, ako aj na nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol, nakoľko zisteným konaním orgánu štátu k takejto ujme na strane žalobcu dôjsť nemohlo.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“ a žalovanému, ktorý bol v konaní plne úspešný, právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže podľa toho, čo zo spisu vyplývalo, žalovanému v tomto štádiu konania proti žalobcovi preukázateľné trov nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedené žalobcu - poznámka odvolacieho súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho

manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej žalobca vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Žalobca v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa žalobcu ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdený skutkový stav. Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (žalobca navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov: - na administratívne spracovanie textov urgencií, - na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, - na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrálne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej

ujme. Žalobca tvrdil, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Tvrdil, že predložil ako dôkaz o vzniku škody žalobcovi znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave. Je tak jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku v určenej výške. V tejto súvislosti vytýkal súdu, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Z tohto totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Súčasťou znaleckého posudku sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, na úpravu informačného systému, nákladov na poštovné a na telekomunikačné služby.

K nemajetkovej ujme uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné objektívne dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

K návrhu na prerušenie konania žalobca tvrdil, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu, práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej, o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na podporu vedeného tvrdenia poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní žalobca namietal, že vo veci konal a rozhodol vylúčený sudca s poukazom na skutočnosť, že upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezvážil v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že objektívne nemožno tohto sudcu považovať za nestranného.

K odvolacej námietke, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti pričom uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť, odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie žalobcu, ktorý súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. I. 12 spisu). Zákonný sudca vo veci nadriadenému súdu vec z dôvodu zaujatosti nepredložil lebo sa necítil zaujatý, a to ani pre pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom. V uvedenej veci nekonal a účastníkom konania nie je na strane žalovaného Okresný súd Martin (č. I. 16 p.v. spisu). Námietkou, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, sa môže účastník brániť aj v rámci odvolacích námietok, ako to urobil žalobca v tomto prípade. Ak

nie je vydané rozhodnutie nadriadeného súdu ohľadom zákonnej sudkyne o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, odvolací súd môže pri skúmaní tohto dôvodu posúdiť otázku vylúčenia sudcu samostatne, čo by bolo dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia (§ 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.).

Ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Krajský súd v skutočnosti, že škoda mala žalobcovi vzniknúť postupom Okresného súdu Martin, na ktorom vykonáva zákonný sudca funkciu sudcu, nevidí dôvod pre jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. V zmysle ustálenej judikatúry dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc/14/2010), pričom v danom prípade takýto súd účastníkom konania nie je, vec sa ho týka len sprostredkovane. Je nutné rozlišovať medzi pojmom súd a sudcovia a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť preto nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká, a zánikom funkcie sudcu zaniká, osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach). Aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad a potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci. Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba také chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc/86/2011 zo dňa 24. novembra 2011). Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dôvod na vylúčenie zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, ktorý záver rešpektuje aj aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napríklad uznesenia sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31. 05. 2010; 6Cdo/201/2013 z 19. 06. 2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napríklad I. ÚS 88/2013 z 06. 02. 2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam žalobcu v obdobných prípadoch.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k týmto uvádza:

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 04. 09. 2014 pojednávanie. Splnomocnený zástupca žalobcu prevzal predvolanie dňa 08. 08. 2014 (č.l. 82 p.v. spisu). Dňa 28. 08. 2014 o 14.52

hod. doručil žalobca zo strany splnomocneného zástupcu návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu pretože mu neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu pre vyriešenie nestrannosti zákonného sudcu ako aj z dôvodu objednávky vypracovania znaleckého posudku za preukázanie nesprávneho postupu exekučného súdu ohľadom interpretácie a aplikácie Smernice rady 93/13/EHS. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že sa s návrhom žalobcu nestotožnil a pojednávanie nariadené na deň 04. 09. 2014 vykonal v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu, ktorý bol rovnako ako žalovaná strana na pojednávanie riadne a včas predvolaný. V tejto súvislosti súd konštatoval, že v prejednaní veci mu nebránila z pohľadu zákonného sudcu žiadna prekážka. Vzhľadom na konštatovania žalobu v jeho opakovaných podaniach súd vo všetkých sporoch žalobcu, uznesením vydaným podľa zákona č. 71/1992 Zb. a položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov uložil žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti a súčasne predložil vec s vyjadrením zákonného sudcu Krajskému súdu v Žiline ako súdu nadriadenému v zmysle § 16 O. s. p. Zákonný sudca, prejednávajúci predmetnú vec sa vo veci necítil zaujatý, nakoľko v konkrétnej exekučnej veci, v ktorej mala žalobcovi vzniknúť škoda nekonal a krajský súd svojimi uzneseniami po odvolaní žalobcu jednak zrušil uznesenie okresného súdu, ktorým bola uložená povinnosť žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti zákonného sudcu s odôvodnením, že z odvolania žalobcu nevyplýva, že podal námietku zaujatosti, (čo žalobca v odvolaní výslovne uviedol) a súčasne vrátil spis okresnému súdu bez rozhodnutia o námietke zaujatosti, keďže vzhľadom na konštatovanie žalobcu v odvolaní proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku za vznesenie námietky žalobca výslovne uviedol, že nepodal námietku zaujatosti. Preto z popísanej situácie nie sú právne dôvody pre to, aby nadriadený súd konal, vzhľadom na konštatovanie zákonného sudcu, že sa vo veci necítil zaujatý vzhľadom na konštatovanie žalobcu v odvolaní voči vyššie uvádzanému uzneseniu, že námietku zaujatosti zákonného sudcu nepodal. Aj podľa odvolacieho súdu v prejednávaní veci bol postup okresného súdu v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Žalobca a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávanie včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Podľa odvolacieho súdu v prejednávaní veci bol postup okresného súdu v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Žalobca nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 O. s. p.), požiadaval o zrušenie pojednávania z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca, ktorý dôvod (ako už bolo opakovane uvedené vyššie) nebol dôvodný. Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmariť možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Podľa odvolacieho súdu okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom (č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 17Er/2809/2010, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

K tvrdeniu žalobcu, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že aj keby nedoručenie vyjadrenia žalovaného k žalobe bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.). I keď z obsahu spisu nevyplýva, že by bolo vyjadrenie žalovaného, ktoré bolo súdu doručené dňa 27. 01. 2014, zaslané žalobcovi, samotná táto skutočnosť nemá vplyv na správnosť rozhodnutia okresného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v prípade dostavenia sa na pojednávanie by bol žalobca v rámci pojednávania oboznámený s vyjadrením žalovaného, ktoré je zároveň rovnaké ako v mnohých ďalších obdobných veciach týchto účastníkov založených na obdobnom skutkovom základe (ako to vyplýva zo samotného vyjadrenia žalovaného), z ktorého dôvodu nie je námietka žalobcu o neznalosti vyjadrenia žalovaného a nemožnosti reagovať naň dôvodná.

Nebolo preukázaným tvrdenie žalobcu v odvolaní o nenariadení pojednávania vo veci. Jeho uskutočnenie vyplýva zo zápisnice o pojednávaní (č.l. 87 spisu).

Pokiaľ žalobca namietal postup okresného súdu s tým, že tento nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., poukazuje odvolací súd na to, že rozhodnúť vec rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 153b O. s. p. nie je povinnosťou súdu, ale možnosťou, aj to však len za predpokladu, že skutkový stav tvrdný žalobcom považuje súd za nesporný. Je zrejmé, aj vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, že v danom prípade tomu tak nebolo.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Táto námietka je nepravdivá, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 04. 09. 2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, nevyplýva žalobcom tvrdená skutočnosť. Okresný súd na označenom pojednávaní nerozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania lebo žalobca v prejednávanej veci takýto návrh ani nepodal.

Okresný súd v danom prípade vykonal preto dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia okresný súd podľa odvolacieho súdu vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Žalobca v odvolaní tvrdil, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, však v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa odvolacieho súdu pokiaľ ide o v zákone stanovenú lehotu 15 dní, je potrebné konštatovať, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že táto lehota výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku t.j. ak je exekučným titulom notárska zápisnica, d/ t.j. ak je exekučným titulom rozhodnutie rozhodcovských komisií. Zákon upravuje túto výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Uvedená výnimka upravená v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku týkajúca sa udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a notárska zápisnica, bola do Exekučného poriadku zavedená zákonom č. 144/2010 Z. z., a to s účinnosťou od 1. júna 2010. Tento názor odvolací súd opiera aj o dôvodovú správu k zákonu č. 102/2011 Z. z., kde podľa čl. II. bod 2, rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada SR, avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhlo sa výslovne upraviť predmetnou novelou, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené. V predmetnej veci tak, ako to vyplýva z pripojeného spisu sp. zn. 17Er/2809/2010 exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, a preto sa lehota 15 dní na vydanie poverenia v danom prípade nevzťahovala. Okrem toho odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ okresný súd vydal poverenie až po 3 mesiacoch (k podaniu žiadosti o udelenie poverenie došlo dňa 11. 06. 2010, k vydaniu poverenia dňa 30. 09. 2010) v tomto čase si vyžiadal listiny z dôvodu dôsledného preskúmania exekučného titulu. V kontexte s touto činnosťou nie je možné v konaní exekučného súdu vidieť zbytočný prietah - teda nesprávny úradný postup v príčinnej súvislosti, s ktorým mohla žalobcovi vzniknúť tvrdená majetková škoda a nemajetková ujma. Nebol tak v danom prípade splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup) a preto ani dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. príčinná súvislosť, vznik škody. Podľa odvolacieho súdu námietky žalobcu v súvislosti s majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom preto ani nekorešpondujú s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.